

LA DRETA VOL MANIPULAR LA GENT GRAN

Número 41, gener-febrer de 1998

Portaveu dels Socialistes de Catalunya

Endavant

1978 - 1998
unitat socialista
força del poble

EL CONGRES
DE LA UNITAT
SOCIALISTA

PSIC (PSC) | PSC (C) | PSC (B)

PSC 20 anys

**El PSC impulsa una
propuesta para crear más
empleo en Catalunya**

SUMARI

ACTUALITAT	3	El PSC propone a la izquierda catalana una alternativa para crear más empleo en Catalunya
ENTREVISTA	4-5	Francesca Martín: "El nostre objectiu és compartir en peu d'igualtat drets i responsabilitats"
OPINIÓ	6	La justícia, poder i servei? <i>Xavier Guitart</i>
ACTUALITAT	7	Narcís Serra presenta el nuevo modelo del PSC para la financiación autonómica
ACTUALITAT	8-9	El Tribunal Constitucional acepta els recursos de Sala i suspèn la pena de presó
PARLAMENT	12-13	Aznar i Pujol pacten una reforma de l'impost sobre la renda que perjudica la gent menys afavorida
MÓN LOCAL	14-15	Barcelona construirà mil habitatges per a joves i pensionistes El trambaix serà realitat gracies a la presió de los alcaldes del Baix Llobregat
GENT GRAN	16-17	La dreta vol apropiarse dels èxits de la política socialista en favor de la Gent Gran
INTERNACIONAL	18-19	La sociedad y el Estado se descomponen en Argelia a costa del lucro de sectores del régimen
COMUNICACIÓ	22	Se celebra la asamblea constitutiva del Grupo J. M. Lladó
ENTREVISTA	24	Enric Sopena: "La COM és un referent de pluralisme i normalitat lingüística"

GENER-FEBRER 1998

NÚMERO 41

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Anàlisi i Imatge del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Coordinador: César Romero

Producció: Jordi Serra

Correccions: Montse Pallarès

Consell Editorial i Redacció: Vicenç Badenes, Miguel A. Escobar, Arseni Gibert, Xavier Guitart, Miquel Iceta, Francesc Lausín, Francesca Martín, Jordi Menéndez, Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Jaume Sobrequés, Anna Terrón, Jordi Williams

Impressió: Litografies Rosés

Dipòsit Legal: B//1997

Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77, Barcelona 08029

Telèfon: 495 54 54 **Fax:** 495 54 26

El Consell Nacional aprueba el primer informe de gestión de Serra

PEPA ALVAREZ

►Narcís Serra durante su intervención en el Consell Nacional.

El último Consell Nacional del pasado año, celebrado el sábado 20 de diciembre, aprobó por mayoría el primer informe de gestión de la ejecutiva salida del Congrés de l'Hospitalet. En la presentación del informe, **Narcís Serra** destacó, sobre todo, el cumplimiento de los objetivos que se habían propuesto desde las respectivas secretarías.

Por otro lado, el primer secretario volvió a afirmar que el nombre del candidato a la presidencia de la Generalitat no se decidirá antes de que finalice el primer semestre de 1998. Respecto a la ley del catalán, **Serra** quiso dejar claro que los socialistas catalanes "hemos defendido, defendemos y defenderemos que no ha de haber sanciones, no sólo desde un punto de vista constitucional, sino desde una perspectiva de sentido común y de saber que el catalán no progresa a base de sanciones".

En la rueda de prensa previa al Consell Nacional, **Narcís Serra** infor-

mó de las conversaciones que el PSC está manteniendo con otras fuerzas políticas catalanas para impulsar una serie de reformas del sistema democrático, que no modifican la Constitución, con seis puntos prioritarios: la reforma de la justicia, del Senado, de la ley de régimen electoral, de la financiación de los partidos políticos, y la creación de un Consejo General Audiovisual y de una comisión parlamentaria para evaluar la idoneidad de los candidatos que propone el gobierno para ocupar cargos en órganos constitucionales, como, por ejemplo, el Tribunal Constitucional o el Consejo General del Poder Judicial. En relación a la financiación de los partidos políticos, **Serra** hizo una llamada a todas las fuerzas políticas para buscar un "compromiso firme" para acabar con la financiación ilegal de los partidos, admitiendo que todos han cometido irregularidades en su financiación.

✂

Si vols que algú rebi aquesta revista a casa seva, omple aquesta butlleta i adreça-la a: Endavant. C/. Nicaragua, 75-77. Barcelona 0829

Nom.....
 Adreça.....
 Població.....
 C.P. Telèfon.....

Actitud pasiva de Pujol y del conseller Farreres en la creación de empleo El PSC propone a la izquierda catalana una alternativa para crear más empleo en Catalunya

La Generalitat es desde el uno de enero administración única en Catalunya en materia de empleo. Sin embargo, Pujol, al igual que Aznar a nivel estatal, no quiere asumir los compromisos de la cumbre europea de Luxemburgo sobre empleo, y dice que sea sólo el mercado el que cree nuevos puestos de trabajo. Un documento firmado por PSC, IC y ERC "enseña" a Pujol como generar empleo desde la Generalitat.

Una Europa mayoritariamente con gobiernos de izquierda ha situado al empleo como una de las máximas prioridades de la Unión. A la hora de asumir compromisos, el gobierno Aznar, que se vanagloria de crear empleo, se desmarca. Y a nivel de Catalunya, el gobierno Pujol, de derechas, quiere quedarse también en las buenas intenciones. La izquierda política y social se está movilizando para que la derecha gobernante en nuestro país impulse y consensúe unos verdaderos planes de empleo.

Como decimos, se han producido dos hechos respecto a las políticas de empleo que han supuesto un cambio sustancial. En primer lugar, los acuerdos de la cumbre extraordinaria sobre empleo, que se celebró los días 20 y 21 de noviembre en Luxemburgo, y en segundo término la asunción desde el uno de enero por parte de la Generalitat de la gestión de todas las políticas activas sobre el paro en Catalunya. Europa, desde el reconocimiento de que con el crecimiento económico no hay suficiente para resolver el grave problema del paro actual, lanzó un mensaje claro: es necesario que los gobiernos, a todos los niveles, se comprometan con la creación de ocupación. Los gobiernos del PP y de CiU no se han querido comprometer, se han escondido detrás del discurso neoliberal que mantiene que sólo el funcionamiento del mercado puede solucionar el problema del paro. Ninguno de los dos gobiernos aporta más recursos, ni se compromete con objetivos, ni desarrolla una concertación social para hacer frente a este tema. Con las competencias aparecen las responsabilidades. Si la Generalitat

►El PSC ha denunciado el envío de parados a empresas privadas de colocación.

Si la Generalitat hace lo mismo que hasta ahora, seguiremos con más de 400.000 parados en Catalunya

continúa haciendo lo mismo, seguiremos igual, con más de 400.000 personas en el paro. De esta necesidad, de la pasividad de Pujol, nace un plan de empleo -consensuado entre PSC, IC y ERC- con tres objetivos básicos: crear más ocupación, mejorar su calidad y, mejorar la capacitación laboral de las personas sin trabajo. Se propone, además, un instrumento para gestionarlo, el Servei Català d'Ocupació, y una forma de trabajar, la concertación social. Según **Josep Maria Rañé**, diputado en el Parlament y secretario de política social

del PSC, "no se trata de que el govern prometa puestos de trabajo, sino de que se comprometa a crear empleo". ¿Cómo? Pues fomentando la economía social, incrementando la inversión pública, promoviendo la jornada de 35 horas, reduciendo las horas extraordinarias retribuidas o fomentando los nuevos yacimientos de empleo. Tampoco debería olvidarse de mejorar la calidad del empleo, reduciendo la temporalidad, controlando la utilización de las ETT's y mejorando la seguridad y la salud en el trabajo. Por otra parte, según el plan, mejorar la formación de los parados pasa por integrar y potenciar toda la formación profesional.

El instrumento de todas estas políticas ha de ser un Servei Català d'Ocupació que actúe como un verdadero servicio público y no desviando parados a empresas privadas, como está haciendo Farreres desde que recibió el traspaso del INEM.

Francesca Martín, Secretària de la Dona del PSC

“El nostre objectiu és compartir en peu d'igualtat drets i responsabilitats”

S'ha de ser optimista sobre els progressos que el paper de la dona ha experimentat a la nostra societat, i al nostre partit, en els darrers anys. Tot i estar encara lluny de l'objectiu de la igualtat total, la tendència és avançar. Però, segons ens diu la Francesca a l'entrevista, cal que des de l'esquerra no ens adormim per tal de fer aquest camí molt més curt.

El projecte socialista va incorporar ja fa temps la preocupació pels temes referits a la igualtat entre homes i dones. Quin balanç fas de tots aquests anys? L'ampolla està mig buida o mig plena? L'ampolla està mig plena. I si fos vi podríem dir que és un vi de molta solera, que té cos. Té cos perquè està fonamentat en uns principis igualitaris, que donen sentit al conjunt del projecte socialista, i està fonamentat també en una pràctica quotidiana de moltes dones i en una reflexió permanent que s'ha d'estendre al conjunt del partit. Les quotes o la pròpia existència de secretaries de la dona és sols un primer pas per endegar el procés, per facilitar la presa de consciència, però que esdevindria insuficient si no aconseguís contaminar positivament tota l'organització.

Quin és, doncs, l'objectiu final?

L'objectiu és clar i precís: compartir en peu d'igualtat drets i responsabilitats. Com van concretar fa temps les companyes austríaques: volem la meitat del cel i la meitat de la terra. I això vol dir, en el terreny concret de l'acció política, que el partit reflecteixi adequadament la realitat social i, encara més, la societat que volem. És a dir, més dones participant, decidint, treballant i exercint tasques de representació popular; i també vol dir més homes preocupats per la igualtat home-dona, més homes compartint més

PEPA ALVAREZ

les tasques domèstiques, més homes gaudint de totes aquelles tasques que fins fa ben poc han estat considerades estrictament femenines.

O sigui, més dones a les llistes!

Sí. Però no sols això. El problema no és tan sols quantitatiu. També és un proble-

ma qualitatiu, de concepte, de valors, de cultura. Més dones a unes llistes per defensar un projecte compartit per homes i dones que fan de la igualtat real una qüestió essencial.

Parlaves d'un partit que reflecteixi millor la realitat social. Quina és la rea-

litat social avui en termes d'igualtat home-dona?

Les coses han canviat molt i molt ràpidament. L'accés massiu de les dones a l'educació ha generat una gran demanda de llocs de treball i un canvi en el model familiar. Així com moltes dones han pogut accedir a un treball remunerat, n'hi ha moltes més que encara no l'han obtingut, i d'entre les que treballen, la discriminació quant a les funcions desenvolupades en el si de les empreses i quant a salaris és evidentíssima. L'accés de les dones a l'educació i al món del treball ha posat també en crisi el repartiment tradicional de tasques en la família.

“En matèria d'igualtat dona-home, les coses han canviat molt i molt ràpidament”

I quina ha de ser la resposta de l'esquerra davant d'aquesta nova realitat?

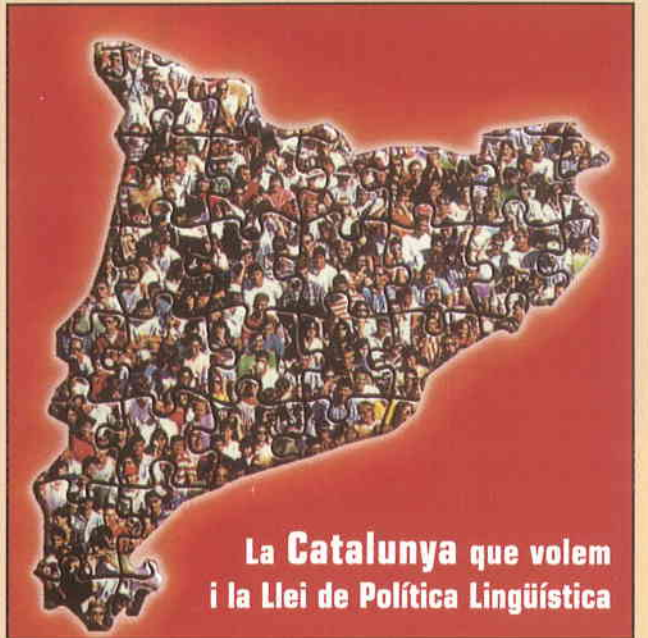
En primer lloc, cal que l'esquerra posi en valor aquesta transformació de la qual ha estat impulsora. I l'esquerra ha de seguir trobant en les dones, que han estat les veritables protagonistes d'aquesta transformació, un dels principals motors del canvi social. I les dones no volen ja tan sols ser escoltades, no volen ser subjectes passius ni tutelats del canvi social, en volen ser protagonistes actives. I l'esquerra ha de promoure la seva incorporació.

Declaració dels socialistes sobre la Llei de Política Lingüística

Els socialistes varem afirmar que una nova Llei que substituís pura i simplement la Llei de Normalització Lingüística de 1983 era innecessària. Nosaltres creïem suficient la reforma puntual de la Llei de 1983, juntament amb reformes de legislació estatal i mesures de foment i d'impuls a la llengua catalana. El posicionament de la resta de forces polítiques, més aviat favorables a debatre una nova Llei, ens va portar a demanar la

creació d'una ponència conjunta per discutir aquesta Llei, primer, i a arribar a un acord sobre aquesta amb CiU, després. Posteriorment, varem fer els màxims esforços per sumar aquest acord a la resta de forces polítiques, a través de la negociació d'esmenes concretes. Iniciativa per Catalunya-Els Verds i el Partit per la Independència van sumar-se al consens lingüístic, de manera que només en resten fora les dues posicions extremes, la del Partit Popular i la d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Des de l'inici d'aquest debat hem sostingut que calia fer compatibles dos principis: l'impuls a la llengua catalana i el dret dels ciutadans a utilitzar lliurement el català o el castellà sense que això suposi cap mena de discriminació o entrebanc. En aquest sentit, ens sentim satisfets pel fet que la Llei de Política Lingüística no preveu, com defensaven altres grups parlamentaris, ni el principi de disponibilitat lingüística (pel qual els empleats públics i els treballadors d'empreses que ofereixen serveis al públic estarien obligats a correspondre oralment en la llengua emprada pel client o usuari), ni les eventuais sancions a persones com a

La Catalunya que volem i la Llei de Política Lingüística

conseqüència de l'incompliment del citat principi. Així, la Llei de Política Lingüística assegura un marc legal que recull els principis de la Llei de 1983, impulsa la normalització del català i garanteix els drets lingüístics individuals.

La feina per fer prevaldre els principis d'impulsar el català i de garantir el dret dels ciutadans a utilitzar el català o el castellà de la forma que desitgin, va més enllà de l'aprovació de la Llei de Política Lingüística i ha de comportar també l'augment dels pressupostos adreçats al foment de l'ús del català i, molt especialment, al Consorci per a la Normalització Lingüística; la modificació puntual de la legislació espanyola en matèria d'ús de les llengües; i el desplegament reglamentari acordat de totes aquestes matèries. En qualsevol cas, tant l'impuls del català com la convivència enriquidora del català i del castellà en el nostre país depenen, fonamentalment, de tots i cadascun dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. A ells i a elles ens adreçem per enfortir la convivència, convençuts que la llengua no ens dividirà perquè som i serem un sol poble.

PEPA ALVAREZ

► Xavier Guitart.

“L'administració de justícia a Espanya sofreix avui una forta crisi, perceptible per tothom”

Seria un gran error exagerar. Però dir que l'administració de justícia a Espanya sofreix avui una forta crisi perceptible per tothom crec que s'ajusta molt a la realitat. No es tracta de mals endèmics que cal corregir, sinó de fets extraordinaris que apareixen cada dia com a titulars en els mitjans de comunicació. Crisi en el sistema judicial. Baralles entre jutges per instruir determinats processos. Jutges expedientats i en algun cas empresonats per prevaricació. Crisi total a la fiscalia. Nomenament d'Eduardo Fungairiño com a Fiscal en cap de l'Audiència Nacional. Per si algú no ho recorda aquest fiscal era un dels quatre dits "indomables" que es van insubordinar contra l'aleshores Fiscal en cap Sr. José Aranda en el cas de la querrela presentada pel mateix en contra de l'ex

La justícia, poder i servei?

president de Banesto, Mario Conde. Fungairiño, sancionat per aquest fet va ser nomenat per Margarita Mariscal de Gante, després que per dues vegades el Consell Fiscal rebutgés aquest nomenament. No cal dir que la ministra, diligent, va anul·lar les sancions imposades a Fungairiño.

Per si fos poc, aquest senyor, autèntica mina de sorpreses desagradables es va despenjar amb unes declaracions en les quals justifica els cops d'estat a Argentina i Xile, i a més a més deia, fent-ne una indecent i obscena lectura, que la Constitució Espanyola permetia accions com la que van protagonitzar els dictadors a Argentina i Xile. Ens podem imaginar on seria aquest fiscal si el cop del 23-F hagués triomfat de la mà de Milans - Tejero o Tejero - Milans?

Doncs bé, en comptes de procedir a la destitució fulminant d'aquest antidemòcrata, la ministra el va defensar. I tant ella com el Fiscal General Sr. Cardenal com el propi Aznar, precisament des de Xile, van fer-li costat. Fins i tot CiU, el soci de govern del PP, va demanar si bé no el cessament com els altres partits de l'oposició, sí una correcció de les dites declaracions. Malauradament podríem seguir molt més.

El comú denominador de tota aquesta situació cal buscar-lo en la persistent interferència del govern Aznar en el Poder Judicial. En la manca de respecte del govern a la independència del Poder Judicial. A la subordinació del bon funcionament del Poder Judicial als interessos obscurs (a vegades no tant) del PP i d'alguns mitjans de comunicació i sectors econòmics. Aquesta barreja d'interessos produeix aquesta situació catastròfica de l'administració de justícia i alimenta un monstre que s'escapa de les mans del propi govern.

Afortunadament però, molts membres de la justícia, jutges, fiscals (tant la Unió Progressista de Fiscals -UPF- com l'associació conservadora) han protestat enèrgicament per l'abús de poder del PP i reclamen garantir l'equitat i la justícia. Assistim, precisament de la mà dels professionals demòcrates de la justícia, a una clara defensa d'una reforma en profunditat de l'Administració de Justícia. Aquesta és justament la cara bona de la moneda. Aquests sectors no reclamen només la independència de la justícia com a poder sinó l'eficàcia de la mateixa com a servei.

Efectivament, la justícia és un servei públic i com a tal ha de ser gestionat amb eficiència i ha de donar satisfacció a les necessitats de la gent amb un cost raonable i en un termini raonable sense el qual les instàncies perden el seu sentit. Una justícia que dicta resolucions incongruents o arbitràries, que no és capaç d'exigir de manera efectiva responsabilitat als seus jutges no és una justícia que estigui de veritat al servei dels ciutadans.

Cal doncs, modernitzar els equipaments, simplificar els procediments, millorar la formació i gestió dels seus efectius humans i instituir mecanismes rigurosos i creïbles de responsabilitat dels jutges. Aquestes i moltes altres reformes són realment imprescindibles per garantir que la justícia sigui el servei que vol la nostra Constitució. Fent fora del seu sí, sobretot en els seus màxims nivells, els antidemòcrates, i l'actuació constitucionalment rigurosa del govern, podem restituir a la justícia el seu paper de poder democràtic. Afortunadament, cada vegada son més els qui ho reclamen. Aquesta és l'esperança.

Xavier Guitart
Diputat al Parlament

En una conferència en ESADE Narcís Serra presenta el nuevo modelo del PSC para la financiación autonómica

El modelo de financiación autonómica que propone el PSC se basa en la cesión a las comunidades autónomas del cien por cien de los impuestos especiales y del cuarenta por ciento del I.V.A. A ello habría que sumar el 30% del IRPF, ya transferido, y el resto de tributos y tasas que ya tienen asignadas las autonomías. Además, se incorporaría la sanidad al sistema de financiación. La idea que inspira la propuesta - *Por el acuerdo fiscal federal* - es que la financiación autonómica debe apoyarse en los ingresos propios para no depender de las transferencias del Estado. Ello iría complementado con mecanismos de solidaridad transparentes, unos fondos destinados a las comunidades menos favorecidas. Con el sistema propuesto, la Generalitat cubriría por entero su presupuesto.

Las autonomías han de financiarse, básicamente con recursos propios, no con subvenciones estatales

Según dijo Narcís Serra en la conferencia que sirvió para presentar la propuesta, celebrada el martes 3 de febrero en Esade, "las autonomías han de financiarse con ingresos propios, no con subvenciones estatales, y sus ingresos no deben estar condicionados, no deben ser finalistas. Cuanta más dependencia se tiene de los ingresos, de menos autonomía se dispone".

Otros de los principios básicos del sistema que propone el PSC serían la garantía de que todos los territorios obtienen los mismos ingresos por los mismos servicios y, la igualdad fiscal, lo que unido a la incorporación de la sanidad al sistema, la autonomía financiera y una serie de medidas más políticas -como, por ejemplo, la reforma del Senado- configuran un modelo que, según el primer secretario del PSC, "pone fin a las actuales desigual-

PEPA ALVAREZ

► Narcís Serra

dades entre comunidades en lo que hace referencia a los ingresos por habitante". Desigualdades que son evidentes si comparamos, por ejemplo, que en 1994 Euskadi recibió 229.113 pesetas por habitante mientras que Catalunya dispuso ese mismo año de 133.471.

Narcís Serra señaló que "se da la paradoja de que, mientras los resultados en términos financieros son más bien escasos, la percepción de una buena parte de los ciudadanos españoles es que Pujol se ha aprovechado de la debilidad del gobierno de Aznar para conseguir un mayor nivel de recursos, en detrimento de las otras comunidades. Seguramente, nunca tan poco nos había resultado tan caro en términos de confianza política".

La propuesta de un nuevo modelo federal de financiación supone el cumplimiento de un mandato del Congreso de l'Hospitalet, y ha sido elaborada, además de por Narcís Serra, por Antoni Castells, Martí Carnicer, Lluís Armet, Mercedes Aroz, Mercè Sala, Germà Bel y Jordi Menéndez.

El primer secretari explica la reforma de la justícia que proposem els socialistes

El primer secretari del PSC, Narcís Serra, va plantejar, en una conferència a la Universitat Internacional de Catalunya, una reflexió sobre les reformes que li calen al sistema democràtic vint anys després de l'aprovació de la Constitució. En un auditori ocupat fonamentalment per estudiants, Narcís Serra es va referir al progrés innegable que hi ha hagut a Espanya en diverses direccions: l'arrelament de la democràcia a l'opinió pública, la integració a Europa, la vertebració de les autonomies i la reforma d'institucions com les forces armades i la justícia.

Serra va desenvolupar les reformes que ara cal començar a plantejar en quatre vessants: la vertebració autonòmica, la resposta a la crisi de representació, la resposta als problemes de funcionament del sistema i la reforma de les institucions.

Narcís Serra va posar l'accent en la necessitat d'una reforma de la justícia. "Cal donar més mitjans humans i materials a la justícia, però convindria que els jutges treballessin més", va afirmar Serra, després de posar de manifest que la justícia com a servei públic és lenta i ineficaç.

Però, al marge de les reformes del funcionament, el primer secretari del PSC va plantejar la necessitat de reformes de fons, reformes de la justícia com a poder. "Un poder democràtic -va dir- ha d'acomplir com a mínim, dos requisits: ha d'estar connectat amb la sobirania popular, en la seva elecció i en el seu control, i ha de tenir una columna vertebral que garanteixi que, com a òrgan, compleix les seves funcions".

En aquest sentit, va afegir que la reforma no la faran els jutges, l'han de fer els ciutadans i els seus representants polítics.

Matilde Fernández habló sobre inmigración

Matilde Fernández, diputada y ex-ministra socialista de Asuntos Sociales, fue la protagonista de una conferencia organizada por la secretaría de solidaridad y cooperación del PSC el pasado miércoles 28 de enero. La charla, presentada por Lúcia Santos, llevaba por título "Inmigración: propuestas para un nuevo modelo de convivencia", y en ella, Matilde Fernández esbozó los principales objetivos que ha de contener una política progresista en torno al fenómeno migratorio. La ex-ministra situó en un primer plano, conceptos como tolerancia, derechos humanos y multiculturalidad.

Conferencia del Cercle Xavier Soto

El Cercle Xavier Soto, un grupo de militantes y amigos nacido en recuerdo del que fuera gran dirigente de la JSC y el PSC, celebró el pasado lunes 12 de enero su tercer acto público, una conferencia en el barcelonés Casal Transformadors. En ella, Toni Puig, del Ayuntamiento de Barcelona, habló sobre la evolución de los jóvenes desde el famoso mayo del 68 hasta nuestros días, así como de las nuevas propuestas y tendencias en materia de política juvenil. Para más información sobre el Cercle Xavier Soto, a través de Internet, se puede consultar la dirección: <http://www.geocities.com/RainForest/1865/cercle.html>.

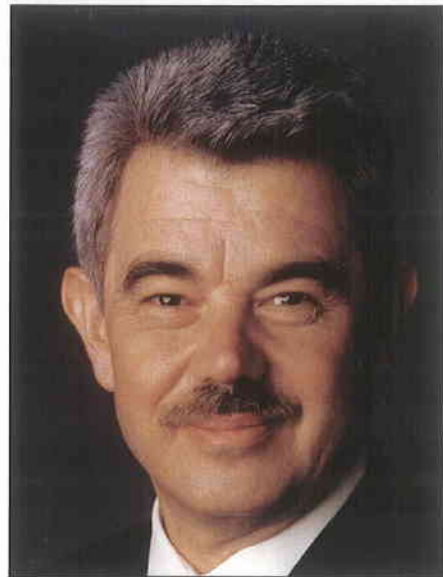
► Joaquim Nadal dio una conferencia.

Maragall: "Catalunya necesita cambiar de personas y de métodos"

Pasqual Maragall, a pesar de su residencia en Roma, sigue permanentemente conectado con la realidad política catalana. En una reciente entrevista en El Periódico de Catalunya -publicada el domingo 18 de enero- señalaba, en referencia a la voluntad de Pujol de perpetuarse en la presidencia de la Generalitat, que "Catalunya no necesita otro personalismo, ahora lo que hay que hacer es al mismo tiempo que cambias de persona, cambiar de método". Aunque, se mostró algo pesimista respecto de que hubiera muchos indicios en la sociedad de una voluntad de cambio en este sentido.

"Si España, Catalunya y Barcelona quieren seguir siendo metáfora de Estado, de país y de ciudad hemos de cambiar mucho", señaló, criticando el conservadurismo que se está apoderando de ciertos sectores de la sociedad y de la política.

Valorando a su sucesor en la alcaldía de Barcelona, Joan Clos, Maragall apuntó que "lo está haciendo muy bien, como ya esperaba, con un equipo que le está funcionando muy bien. Tiene la fidelidad a la continuidad y la autonomía propia que

► Pasqual Maragall.

conviene".

Abundando en temas de Barcelona, respecto al futuro gran reto de la ciudad condal, el Fórum-2004, señaló que "ha sido un acierto. Algunos expertos dicen que lo del 2.000 será un fogonazo y se acabó, un visto y no visto. En cambio, Barcelona se ha situado para recoger la resaca del 2.000 de una manera más reflexiva, más seria".

El PSC celebra unas jornadas sobre política de gobierno en Catalunya

El PSC ha iniciado un proceso de reflexión sobre los principales retos que tiene planteados la sociedad catalana, un debate que se concreta en diversas jornadas de trabajo que se celebrarán a lo largo del primer trimestre del año. Se pretende, con ello, fomentar un debate abierto sobre Catalunya, sin apriorismos, pensando en los problemas y las necesidades de la gente, y con la participación de todos. En definitiva, unas reflexiones para construir un proyecto desde la responsabilidad política y con vocación de gobierno. La primera de estas jornadas tuvo lugar el jueves 11 de diciembre en la antigua Casa de la Caritat de Barcelona, y estuvo centrada en las políticas de bienestar social y de solidaridad. Entre los temas analizados

estaban la responsabilidad autonómica en las políticas de bienestar social, la participación ciudadana en el trabajo comunitario o la articulación de un nuevo modelo de convivencia como respuesta al fenómeno migratorio. La Farga de l'Hospitalet de Llobregat acogió el sábado 24 de enero la segunda de las jornadas, dedicada a la educación, en la que se hizo balance de la LOGSE y de los veinte años de educación en democracia, y se debatió sobre los grandes retos de la educación: su organización, su financiación, o la política universitaria. El presidente del grupo socialista en el Parlament, Joaquim Nadal hizo la clausura con una conferencia sobre "La escuela, la universidad, la cultura, el trabajo y la sociedad en las ciudades educadoras".

Els amics van poder celebrar amb ell el seu aniversari

El Tribunal Constitucional acepta els recursos de Sala i suspèn la pena de presó

Tres setmanes i mitja ha passat Josep Maria Sala, injustament, a la presó. Ha recobrat un dret, la llibertat, que ara valora més que mai. Amb bon criteri, el màxim tribunal ha admès els recursos

dels advocats de Josep Maria Sala demanant la suspensió de la pena de presó. Només ens queda la recança que el company Carles Navarro romanguí, també injustament, a la presó.

Tres setmanes i mitja a la presó de Can Briens, 25 dies, van acabar el dilluns 22 de desembre a les 15.45 hores quan Josep Maria Sala, acompanyat del seu advocat, José María Cánovas, va traspasar la porta del Centre Penitenciari de Can Briens. A fora l'esperaven Josep Montilla, Miquel Iceta, Joan Oliart i Manuel Bustos. Una curta etapa de la seva vida que ha volgut reflectir amb el llibre "Escrito en la cárcel", presentat a Barcelona fa uns dies (veure pàg. 23).

Sala va tenir un record pel company Carles Navarro, que segueix privat de llibertat a causa d'una sentència injusta

"Recupero ara la meua llibertat, que és el dret més vital per a qualsevol persona i, sense rancúnia, vull recordar una vegada més que he estat víctima d'una greu injustícia com a conseqüència d'un greu error judicial", van ser les seves primeres manifestacions públiques. "No afluixaré en la meua obstinació fins que la meua innocència estigui restablerta plenament", va afegir. Una innocència de la qual tots estem convençuts.

Quan encara no havien passat ni 24 hores d'aquest moment, un grup de companys i amics li van organitzar una festa d'aniversari (va fer 52 anys el 17 de desembre passat) a les Cotxeres de Sants, amb un pavelló ple de gom a gom, més d'un miler de persones entre

► D'esquerra a dreta, Jaume Sobrequés, Josep Maria Sala, Josep Pernau i Miquel Iceta, a la presentació d'"Escrito en la cárcel".

militants, simpatitzants i amics. Narcís Serra, Joan Clos i Pasqual Maragall, entre molts d'altres càrrecs orgànics i institucionals del PSC, hi eren presents. Al llarg del dia tots els dirigents socialistes, inclosos Felipe González, Joaquín Almunia i Alfonso Guerra van felicitar Josep Maria Sala per la seva recuperada llibertat.

L'acte, breu i emotiu, va començar amb els acords de La Marsellesa (l'himne francès, tot un cant a la llibertat) inclosos en el All you need is love dels Beatles. Sala va pujar a l'escenari, amb una pancarta on posava felicitats, i va parlar uns vint minuts per donar les grà-

cies a tothom, va reafirmar la seva innocència i va proclamar la seva confiança en la justícia espanyola. Va recordar molt especialment a Carles Navarro i Lluís Oliveró, i va animar els assistents a mantenir viu "l'orgull de pertànyer al partit socialista". Amb música de Serrat i lletra de Miguel Hernández (Para la libertad) va baixar de l'escenari per saludar un per un tots els congregats. Després de la llibertat recobrada del company Josep Maria Sala, cal esperar que aviat els tribunals reconsiderin la seva postura i deixin en llibertat el company Carles Navarro, també víctima d'una sentència injusta.

César Romero

Breus

■ El PP, contra la integració de los inmigrantes

El Grupo Popular se quedó solo votando en el Senado en contra de una moción socialista sobre política de inmigración. El texto, votado favorablemente por los demás grupos de la cámara, solicitaba res-

► J. Oliart

puestas urgentes y más esfuerzos del gobierno en la lucha contra las mafias que trafican con inmigrantes, en la resolución de la situación tercermundista de los campamentos de inmigrantes de Ceuta y Melilla, y en cortar el tráfico de pateras por el Estrecho de Gibraltar, que conlleva la pérdida de tantas vidas humanas. La propuesta socialista, presentada por el senador Joan Oliart, incluía también la adopción de un conjunto de medidas encaminadas a garantizar la plena igualdad de derechos a los inmigrantes en materias tan importantes como sanidad, educación, vivienda y formación profesional, medidas que fueron igualmente rechazadas por el PP. Joan Oliart se mostró decepcionado ante la actitud del Grupo Popular y consideró que cuestiones tan importantes como la integración de los inmigrantes y la tragedia permanente del tráfico clandestino de personas no podían ser despachadas con tanta insensibilidad y aplicando la mecánica de la mayoría parlamentaria. Añadió que el consenso que se reclama para la política de inmigración y de integración se tiene que demostrar en una postura solidaria de hechos y no solamente de simples palabras.

■ Josep Corominas, en defensa del sistema públic de salut

El diputat del Vallès Josep Corominas ha tingut una participació destacada en els debats sobre política sanitària que han tingut lloc al

► J. Corominas

Congrés. Corominas explica que el PP i CiU han muntat una estratègia perquè donés l'aparença que els preocupava el sistema nacional de salut, però en realitat el que s'ha decidit és pagar el suport de CiU al govern popular. El resultat dels seus acords és un increment de les diferències entre els ciutadans segons la comunitat de residència i un clima de preocupació entre els usuaris de la sanitat, que ja no saben quin nou ensurt hauran de patir. El fet és que, segons les dades del nostre grup, el sistema sanitari no està en crisi, que el finançament és lleugerament inferior al dels altres països del nostre entorn i que els diners han d'obtenir-se dels Pressupostos Generals de l'Estat, via impostos, i no del pagament dels usuaris de la sanitat.

■ L'observatori de l'Ebre, centre a preservar

Carmina Virgili, senadora per Barcelona, ha presentat una moció sobre la manca de suport i finançament que rep una institució de tan prestigi internacional i interès científic com és l'Observatori de l'Ebre. Aquest centre, instal·lat des de 1904 a Roquetes, prop de

► C. Virgili

Tortosa, realitza investigacions sobre meteorologia i contaminació atmosfèrica, els moviments sísmics i el camp magnètic terrestre, o sobre la radiació solar i la ionosfera, aquestes últimes de gran interès en les radiocomunicacions i en la navegació aèria. La situació de deteriorament del centre ha arribat a un punt tan greu, que si no es prenen mesures urgents es veuria compromesa la seva continuïtat.

Un any de regressió democràtica

Davant l'eslògan publicitari dell'"España va bien", amb el que Aznar i el seu govern intenten resumir l'obra governamental, s'amaga una altra realitat menys agradable que la que fan veure sota la seva autocomplença i "autobombo". Deixant de banda l'anàlisi de la situació econòmica, voldria fonamentar l'afirmació anterior en un aspecte del balanç que fins ara ofereix el govern del PP, i que per a mi constitueix el principal motiu de preocupació, la percepció que hem entrat en una etapa de

► Joan Marçet

regressió democràtica.

Molts són els exemples o situacions que podríem esmentar i que donen suport a aquesta afirmació. Des dels intents de posar una mordaga als mitjans de comunicació que no són els afins (vegeu si no tota la lluita aferrissada contra el grup Prisa), fins a tota la política relacionada amb la immigració (recordeu allò de "teníamos un problema y lo hemos resuelto"). Però m'agradaria destacar dues altres qüestions, una de caràcter general i una altra que ha estat d'actualitat en les darreres setmanes, que apunten mals auguris sobre un desitjable redreçament de la política del PP.

La qüestió de caràcter general fa referència a l'actitud del govern del PP, amb l'adequat suport mediàtic, de desligitimar l'oposició pel sol fet de ser-ho i d'exercir el seu dret i obligació de controlar el govern. El PP ha mantingut com a element de la seva estratègia política el buscar la crispació i aconseguir la destrucció del Partit Socialista. Aquesta actitud, insòlita, és la mostra més palesa de la regressió democràtica.

L'exemple més recent (i no serà el darrer!) el trobem en el manteniment en els seus llocs de Fungairiño, com a fiscal en cap de l'Audiència Nacional, i de Cardenal, com a fiscal general de l'Estat, després d'haver justificat les dictadures de Pinochet i Videla a Xile i Argentina, i després també que es coneguessin les amenaces de Cardenal dirigides a emmudir les crítiques provinents de les associacions fiscals. El Partit Popular, amb l'ajuda inestimable de CiU i el PNB, ha volgut impedir el debat en el Congrés. I Aznar, en unes declaracions al diari Mercurio de Xile ha estat capaç de presentar Pinochet com un model de transició a la democràcia. Calen més exemples?

Joan Marçet i Morera
Vicepresident del Congrés

Primer "Informe de la Ciutat" del nou alcalde de Barcelona

Ciutat del coneixement i participació ciutadana, els dos eixos del projecte de Joan Clos

L'alcalde de Barcelona, Joan Clos, va inaugurar el 15 de gener les seves compareixences anuals al Col·legi de Periodistes de Catalunya pronunciant el seu primer "Informe de la Ciutat". Ho va aprofitar per desenvolupar la seva visió de Barcelona i el projecte de la seva acció de govern.

La realitat actual de Barcelona -digué Clos- es fonamenta en el fet de ser al mateix temps capital de Catalunya i centre d'un gran arc estratègic de la Mediterrània i alhora una ciutat estretament lligada a la seva àrea i regió metropolitana". Segons l'alcalde, són realitats o dimensions que es superposen com les pells de ceba o com les nines russes que les unes engloben les altres.

Com a centre i motor de Catalunya i com a punt geogràfic de la Mediterrània, la posició de Barcelona és prou clara i està prou consolidada: es confirma com a eix geogràfic vertebrat sobre autopistes i una xarxa ferroviària potent amb el projecte del TAV sobre la taula i amb una decidida aposta pel reforçament del port i l'ampliació anunciada de l'aeroport.

Barcelona ha perdut població: unes 240.000 persones han deixat la ciutat en els darrers anys. S'ha produït, simultàniament, un procés natural d'urbanització, d'ocupació del territori cap a la regió metropolitana, que ha comportat un canvi substancial en aquest espai. Segons Joan Clos, la pèrdua de residents de Barcelona, no ha comportat una pèrdua del pes econòmic de la ciutat. Al contrari, el pes econòmic continua creixent per darnunt de la mitjana de Catalunya. Això què vol dir? Que estem davant una nova realitat territorial que continua creixent a un ritme molt important. La residència es distribueix d'una forma més extensiva, provocant més mobilitat, i generant una demanda creixent de transport públic. La demanda de mobilitat es recolza en el metro, el sistema d'autobusos, els ferrocarrils de la Generalitat, i Renfe rodalies. És simptomàtic el fet que

► L'alcalde Clos amb Salvador Alsius, degà del Col·legi de Periodistes

Amb el Fòrum 2004, Barcelona vol proposar al món un nou espai per a la reflexió sobre la pau i la convivència

Renfe rodalies en els darrers sis anys ha doblat la seva capacitat i ha passat de 40 a 80 milions de viatgers.

"Hem de posar d'acord veïns, vianants, transports públics, aparcaments, ciclistes i particulars perquè tots ens puguem moure amb seguretat, compatibilitzant els usos de l'espai públic", va dir Joan Clos. L'objectiu és consolidar la velocitat actual fent-la compatible amb el creixement del parc de vehicles i, alhora, pacificar el trànsit. Tot vinculat a la sostenibilitat, és a dir, disminuint els nivells de pol·lució i de soroll. Això no

s'ha de fer o s'ha d'aconseguir des dels despatxos, sinó parlant amb els veïns implicats. El pacte per la neteja és més imminent. Es pretén assolir en els propers 6 o 7 mesos. Hi ha consens en fer més reciclatge, més recollida selectiva, menys soroll...però s'ha d'aconseguir a partir dels comportaments cívics. "Ens hem de convèncer tots plegats que això és un canvi de mentalitat i un canvi de funcionament" va dir l'alcalde.

El tercer pacte que cal engegar el 1998 és el de la convivència i la seguretat, dirigint-lo cap a l'aprofundiment de la justícia local. Finalment Joan Clos va esmentar el gran projecte de Barcelona 2004: "Barcelona vol proposar al món un nou espai per a la reflexió sobre la pau i fer-ho des de la reflexió sobre la ciutat, des de la reflexió sobre la creativitat i des de la reflexió sobre les cultures, també les urbanes. És un repte importantíssim. Per això volem que Barcelona esdevingui un model de convivència i participació".

Un pacte que retallarà també el finançament de la Generalitat

Aznar i Pujol pacten una reforma de l'impost sobre la renda que beneficia els rics i perjudica a la gent menys afavorida

Pujol donarà suport a una reforma de l'impost sobre la renda que és regressiva i que no només posa en qüestió el finançament de la Generalitat sinó que ataca els interessos dels treballadors, baixant els impostos directes i augmentant els indirectes. A més, l'acord de finançament, que va ésser la moneda de canvi del suport de CiU a la investidura d'Aznar, té un rendiment nul: Catalunya perdrà diners amb la "reforma".

Els darrers dies s'ha parlat molt de la reforma de l'IRPF que pensa impulsar el govern del Partit Popular amb el vist-i-plau de CiU. Certament, és un tema clau i prou important per a tothom. La reunió que Jordi Pujol i Rodrigo Rato varen mantenir el passat 12 de gener certifica el fracàs de l'acord sobre finançament autonòmic que en el seu moment varen pactar CiU i el govern espanyol del PP. Els socialistes ho vàrem avisar. Vam dir que la mera ampliació de l'IRPF del 15% al 30% era una trampa, que no es podien posar tots els ous en un mateix cistell, el de l'IRPF. Que el PP, en el seu programa electoral, ja declarava que volia que aquest impost perdés pes. I que les conseqüències de deixar el 80% del finançament autonòmic i del finançament de la Generalitat en un sol impost serien negatives per a Catalunya. La realitat ens ha donat la raó. El dia 5 de gener Jordi Pujol ja va haver de rectificar les xifres que en el moment de signar l'acord de finançament autonòmic va donar, reduint-les a la meitat. Per al primer secretari del PSC, **Narcís Serra**, "ni les xifres que es varen donar l'any passat en arribar a l'acord del finançament, ni les xifres que ha donat aquest any el president de la Generalitat són certes". Per què? La resposta és ben clara: les previsions inicials d'increment d'ingressos per a la par-

ticipació a l'IRPF estaven basades en el fet que l'any 1997 aquest impost pugés el 8,8%. La realitat és que no ha pujat ni el 2%. Un 2% és la meitat de la meitat d'un 8%. Això suposa que en termes reals no hi haurà creixement, i, per tant, l'acord de finançament que va ésser la moneda de canvi del suport de CiU a la investidura d'Aznar té un rendiment nul.

En la qüestió del finançament autonòmic, ja és la quarta vegada que el PP enganya Pujol

Per **Narcís Serra** "s'ha de tenir molt present que Rodrigo Rato ja ha enganyat tres vegades Jordi Pujol". La primera, quan va fer caure en la trampa a CiU recomanant que possessin tot el finançament autonòmic en la cistella de l'IRPF. Impost que per a Rodrigo Rato, a diferència de l'IVA, aniria decreixent. La segona, quan va dir que resoldria el dramàtic descens de les inversions de l'Estat a Catalunya, i es va inventar aquell concepte d'inversions extrapressupostàries, que va ésser "comprat" per la Generalitat. Les inversions extrapressu-

SALVADOR SANSUAN

► L'executiva va valorar molt negativament la contrareforma fiscal del PP.

postàries són exactament igual a zero. I la tercera, quan va convèncer Jordi Pujol que la transferència dels impostos especials era tècnicament impossible. Aquest engany va quedar clarament posat en evidència perquè una setmana després acordava la transferència d'aquests impostos -que era tècnicament impossible transferir a la Generalitat- al govern basc i a Navarra.

Ara estem a les portes d'un quart engany: quan afirma que la reforma fiscal no afectarà el finançament de la Generalitat. Afectarà i molt, és tècnicament impossible que una reducció de l'impost de la renda en el tram de l'Estat, que correspon al 70%, i una simplificació dels trams que componen aquest 70% no afecti la recaptació total del 30% que correspon a les comunitats autònomes, sigui la de Catalunya o sigui qualsevol altra comunitat autònoma. Els socialistes hem d'explicar als ciutadans de Catalunya quines són les conseqüències de l'aplicació de la reforma que està pensant el PP en relació amb l'impost de la renda i a la qual el seu soci de govern -CiU- dona suport. En primer lloc, cal dir què és un govern conservador el que reforma l'impost sobre la renda. I seguirà fent el que tots els governs

conservadors en els anys passats, que és reduir els impostos per als rics i no reduir-los per als que menys tenen, pels que menys haurien de pagar. I si això, en algun moment, s'ha de compensar, es compensarà amb l'increment dels impostos indirectes, que els paga tothom per igual, sigui ric o sigui pobre. Els socialistes catalans estem clarament en contra d'aquesta reforma conservadora de l'impost sobre la renda.

Pujol no s'oposa a la reforma de l'IRPF. CiU donarà suport a una reforma de l'impost sobre la renda que és regressiva i que no només posa en qüestió el finançament de la Generalitat sinó que posa en qüestió els interessos dels treballadors, dels professionals de tot Catalunya. S'ha d'insistir que és tècnicament impossible simplificar el 70% (tram de l'Estat) de l'impost sobre la renda i no fer-ho amb el 30% que correspon a les comunitats autònomes llevat que es generi un enorme desgavell en l'impost. Es pot arribar a una situació surrealista que és que les comunitats autònomes que no volen participar en aquest mecanisme (Andalusia, Extremadura i Castella-La Manxa) i les que no hi participen perquè tenen concert (País Basc i Navarra) tinguin un impost sobre la renda molt més coherent,

molt més senzill, i que no tingui tot aquest desordre i aquestes diferències que es van generant en la proposta de reforma que anem coneixent del PP.

El PP es prepara una situació d'avantatge. El PP en el seu camp pensa pregonar una reducció que serà impossible que la Generalitat, és a dir CiU, faci en el seu camp propi, ja que amb el dèficit que té acumulat, no podrà reduir l'impost. Si Pujol ha quedat convençut per part del govern del PP que aquesta reforma no afectarà el finançament de la Generalitat, això significa que Pujol ha estat enganyat per quarta vegada. I tres vegades ja eren massa. Mai un ministre del govern espanyol no havia enredat tantes vegades, tan sovint i en un període tan reduït el president de la Generalitat.

El PSC ofereix a Pujol una proposta de finançament autonòmic estable, justa i raonable

I aquesta situació ens preocupa. No és bo que el president de la Generalitat vagi a remolc perquè demostra, una vegada més, que ha perdut la iniciativa, que ha d'anar darrere de les iniciatives del PP, que ja no mana, que ja no pot prevenir els problemes que poden caure sobre els catalans amb aquesta reforma. Seria bo que Pujol rectificués, o bé, al contrari, haurà de dedicar tot el seu temps a intentar corregir les conseqüències negatives de l'acord sobre el finançament autonòmic al qual PP i CiU varen arribar fa aproximadament un any. Davant d'aquesta situació de desgavell el primer secretari del PSC ja ha presentat la proposta de finançament autonòmic del PSC, una proposta estable, justa i raonable (vegeu pàgina 7).

Per **Narcís Serra** "sense un consens obert a totes les CC.AA i a totes les forces polítiques espanyoles no hi haurà solucions estables i acceptades per a tots". I ha afegit que davant d'aquesta continuada situació d'engany del PP cap a CiU, Pujol ha de donar explicacions als ciutadans de la complicada situació en què ens ha ficat pels seus errors en tots els pactes que està realitzant amb el PP, que són un mal negoci per a Catalunya, per a la Generalitat i per als catalans.

Una reforma regressiva i contrària a la cohesió social

Durant els propers mesos PP i CiU acordaran una reforma de l'IRPF, el gran impost progressiu a Espanya. El resultat de la reforma serà la reducció de la tributació per les rendes més elevades, i, alhora, el

► **Germà Bel** manteniment o la pujada per a les rendes mitjanes i baixes, la gran majoria de contribuents.

No és el primer canvi fiscal d'entitat del govern de dreta i els seus aliats. Al juny de 1996 van canviar la tributació de les rendes del capital: van rebaixar la tributació sobre plusvàlues a les rendes més altes i la van pujar a les rendes baixes i mitjanes. A final de 1996, PP i CiU van modificar l'Impost sobre el Patrimoni, que grava la riquesa. Els mil espanyols més rics es van beneficiar del 40% de la reducció de l'impost. Ara, en el debat sobre la reforma de l'IRPF, la dreta política d'Espanya (CiU inclosa) desplegarà un castell de focs d'artifici: amb jocs comptables sobre les retencions a compte i sobre el "mínim vital" pregonaran la imatge que l'IRPF també baixa per a les rendes mitjanes i baixes. La dreta meditàtica ja se'n fa ressò.

Al cap del carrer, però, hi haurà el que hi haurà: en eliminar deduccions per rendes del treball, majors de 65 anys, lloguer d'habitatge, custòdia de fills...els qui viuen sobretot de rendes del treball pagaran igual o més per IRPF. A l'altre extrem, l'1% d'espanyols que arriben al tipus màxim tindran una rebaixa de veritat: del 56% fins prop del 40%. I, com no hi ha duros a quatre pessetes, tard o d'hora passarà el que ha de passar.

La pèrdua de recaptació per IRPF s'haurà de compensar retallant la despesa social i/o apujant altres impostos. Ja hi ha experiència: el primer govern Thatcher va reduir l'impost sobre la renda. La despesa social va caure i l'IVA va pujar set punts. Però, ja se sap, l'IVA i les taxes les paga tothom per igual; no hi fa res si es té més o menys riquesa. Que això augmenta la desigualtat social a Catalunya i a Espanya? Bé, la preocupació per la desigualtat no és el punt més fort de les dretes que ens governen.

Germà Bel
Secretari adjunt de Política Econòmica

Montserrat Gibert, nova alcaldessa de Sant Boi

► Montse Gibert i Xavier Vila al traspàs de poders.

Sant Boi de Llobregat té des del passat 29 de novembre una nova alcaldessa. Després d'estar 18 anys al capdavant de l'alcaldia d'aquesta població de Baix Llobregat, Xavier Vila ha passat el testimoni a Montserrat Gibert, número dos a la llista del PSC a les passades eleccions municipals. Gibert va ser escollida per majoria absoluta.

En l'acte de presa de possessió, Montserrat Gibert va explicar que Xavier Vila, el seu antecessor "m'ha deixat un compromís, però el seu record farà que no es converteixi en un problema". La nova alcaldessa va indicar que durant el seu mandat continuarà treballant per fer de Sant Boi una ciutat educadora, respectuosa amb el medi ambient, saludable i garantidora d'un benestar col·lectiu que minvi les desigualtats, l'atur i la marginació. Montserrat Gibert es va presentar per primera vegada a les eleccions municipals l'any 1987 i va ser nomenada tinenta d'alcaldia de Cultura i Ensenyament, càrrec que ha desenvolupat fins ara, compaginant-lo amb les funcions de Serveis Socials i Sanitat.

Es posa en marxa "Terrassa, Ciutat Interactiva"

S'ha posat en marxa a Terrassa el projecte tecnològic "Terrassa, ciutat interactiva". El projecte és capdavanter a Europa i està impulsat per la Caixa i l'Ajuntament de Terrassa i la Diputació de Barcelona i arribarà, en una fase inicial, a 400 llars de Terrassa.

El projecte té com a objectiu promoure una xarxa de serveis interactius d'ús domèstic mitjançant la televisió, i pretén que l'accés sigui universal i accessible a qualsevol ciutadà, independentment de l'edat, la base cultural o els ingressos econòmics.

Barcelona construirà mil habitatges per a joves i pensionistes

L'Ajuntament de Barcelona preveu construir durant els pròxims quatre anys un miler d'habitatges equipats especialment per a joves amb dificultats per accedir a la primera vivenda, i per a persones grans que necessiten una cura especial. La construcció d'aquests habitatges, equipats amb serveis comunitaris, és un dels principals trets del Pla d'Habitatges 1998-2001.

L'objectiu últim del Pla és lluitar contra la pèrdua constant de població de Barcelona per manca de sòl edificable i pel preu dels pisos. El mateix Pla preveu construir, a més dels mil pisos destinats a joves i pensionistes, altres 5.000 habitatges per any, pretén potenciar la rehabilitació d'edificis, rebaixar el preu dels pisos de segona mà i promocionar els de preu taxat.

► Joan Clos.

La FMC vol convocar el II Congrés de Municipis el primer trimestre de 1998

► D'esquerra a dreta, Manuel Mas, alcalde de Mataró i president de la FMC, l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, i Joan Ganayet, alcalde de la Seu d'Urgell.

La Federació de Municipis de Catalunya (FMC) va aprovar en la seva darrera Assemblea General, celebrada a finals de novembre de l'any passat, convocar el Segon Congrés de Municipis de Catalunya. La convocatòria del Congrés, que coincidirà amb el vintè aniversari de la Constitució, estarà oberta a totes les institucions i persones interessades en el municipalisme.

L'assemblea de la FMC va servir per donar un nou impuls en el treball municipal en els sectors de les polítiques actives d'ocupació, habitatge i ensenyament primari; en l'establiment de relacions amb els municipis de la resta d'Europa i amb les altres entitats municipalistes del nostre país, i en reivindicar majors transferències de recursos cap als ajuntaments per part de la Generalitat.

Proyectos en l'Hospitalet y Lleida para dar trabajo a jóvenes y personas sin recursos

Los ayuntamientos de l'Hospitalet de Llobregat y Lleida han elaborado sendos proyectos de ocupación para facilitar trabajo a jóvenes y personas sin recursos económicos. Alrededor de 6.000 personas pueden verse beneficiadas por estos programas.

Por lo que respecta a l'Hospitalet de Llobregat, el objetivo que persigue el ayuntamiento socialista es evitar la exclusión social de quienes han entrado en una dinámica contraria a la inserción laboral. El acceso al trabajo de estas personas se realizará a través de empresas de iniciativa social y sin ánimo de lucro. Estas empresas serán las encargadas de canalizar los contratos laborales de las personas elegidas.

Los trabajos que se realizarán serán básicamente de reparación y rehabilitación de zonas degradadas, cosa que también repercutirá positivamente en la ciudad. El plan, que integra dos programas contra la exclusión social que venían llevando a cabo el Ayuntamiento y la Generalitat -la campaña Posa't a punt y el plan municipal Fiona- será financiado con fondos de la Unión Europea. Por su lado, el ayuntamiento de Lleida, en colaboración con los sindicatos UGT

► Celestino Corbacho, alcalde de l'Hospitalet

y Comisiones Obreras, ha preparado un proyecto mediante el cual se intenta fomentar el empleo entre los jóvenes menores de 27 años. El Plan es pionero en España y tiene una dotación económica total de 800 millones de pesetas. El Plan de Ocupación pretende proporcionar a los jóvenes la práctica profesional relacionada con los estudios realiza-

► Antoni Siurana, alcalde de Lleida.

dos, incentivando la creación de autoempleo y de empresas de trabajo social. También se pretenden potenciar los nuevos sectores de ocupación que se han detectado en la ciudad: servicios sociales, nuevas tecnologías de la comunicación, servicios culturales, educativos y de ocio, y servicios relacionados con el medio ambiente.

El Trambaix será realidad gracias a la presión de los alcaldes del Baix Llobregat

Los alcaldes de Cornellà, Esplugues, Sant Joan Despí, Sant Just Desvern y Sant Feliu de Llobregat se han mostrado satisfechos por el compromiso adquirido por la Generalitat de construir el metro ligero o tranvía del Baix Llobregat. Asimismo, se han mostrado indignados por unas falsas informaciones difundidas por el PP en las que aseguraba que había conseguido 13.000 millones para este proyecto.

El trambaix començarà a definir-se este año, una vez que la Generalitat ha incluido 500 millones de pesetas en el convenio de infraestructuras que tiene con el Ministerio de Fomento. Dicha

partida "servirá para hacer el estudio preparatorio para el sistema de concesión del servicio", según declaró Antoni Pérez, alcalde de Esplugues.

La construcción del Trambaix es una larga e intensa reivindicación de los ciudadanos y ciudadanas de la comarca, negada hasta ahora por la administración autonómica, y mejorará el transporte de viajeros entre Barcelona y estos cinco municipios del Baix Llobregat. La realización del tranvía supondrá una inversión superior a los 20.000 millones de pesetas, que serían financiados por la iniciativa privada a cambio de la concesión del servicio por unos años.

► Los alcaldes con un modelo de metro ligero.

En qüestions tan sensibles com la sanitat o les pensions

La dreta vol apropiar-se de la política socialista a favor de la Gent Gran

El govern del Partit Popular ha desplegat tota una estratègia per apropiar-se de manera descarada de la política social que respecte a la gent gran va idear i desenvolupar el govern del PSOE. D'aquesta manera, el PP pretén dissimular que els interessos que defensa no són pas els dels més desfavorits, sinó els dels poderosos, als qui està venent les altament productives empreses fins ara estatals.

El govern de dretes del Partit Popular està disposat a fer creure als ciutadans i les ciutadanes d'aquest país, i a la gent gran en particular, que creu en el sistema públic de pensions. Per aconseguir atreure la confiança dels jubilats i jubilades ha endegat una estratègia d'apropiació dels principals èxits de l'anterior govern encapçalat per Felipe González.

I tot per mirar de dissimular el que és del tot impossible d'amagar: el suport que la seva política dona als interessos econòmics dels poderosos. Només una dada aclaridora: l'any 1997, que havia de ser l'any de la creació de llocs de treball, els sous dels treballadors van augmentar un 2 per cent i els beneficis de la banca ho van fer en 20 per cent. Per al PP la gent gran no ha tingut mai cap

valor que no fos l'electoral.

Per això, des del principi de la legislatura s'ha esforçat a adjudicar-se com si hagués estat proposta seva, la Llei de pensions no contributives, en contra de la qual va votar al Congrés, i de la política de l'INSERSO. També ha fet bandera del Pacte de Toledo. Un pacte que van signar moguts per interessos electorals i no pas per una convicció ferma de defensar els drets dels jubilats. Aquest fet el demostra la seva ja coneguda política de globus sonda. Fa temps que el Ministeri de Sanitat calcula la possibilitat de posar en marxa el *cop de medicament*.

Amb aquesta mesura, que afectarà clarament la gent gran, serà possible que els jubilats que cobren més de cent mil pessetes de pensió, paguin fins al 40 per cent del preu dels medicaments. Les últimes paraules de José María Aznar des d'Alemanya ratifiquen el poc que creuen en la política social. Aznar ha arribat a afirmar que el preocupa que el diner destinat als exclosos impedeixi la

inversió en la creació de llocs de treball. Igual pensa el PP de les pensions.

CiU vol controlar el teixit associatiu de la Gent Gran per tal d'evitar crítiques a la política de la Conselleria de Benestar Social.

El delegat nacional de la Sectorial de Gent Gran del PSC, **Cristóbal González**, considera que aquesta manca de confiança del govern espanyol es fa palpable en la seva política de privatitzacions. "Estem assistint a una veritable descapitalització de l'Estat que tindrà repercussions molt perjudicials per als sectors més desfavorits de la societat, els que més necessiten d'un Estat fort que vetlli pels seus drets, com ara els jubilats i pensionistes", afirma González.

A Catalunya el govern de la Generalitat tampoc no ha demostrat, dins del seu àmbit competencial, una gran sensibilitat respecte a la Gent Gran ni respecte al seu propi teixit associatiu. Més enllà de donar suport a la política de dretes del govern de Partit Popular, Convergència i Unió ha desenvolupat tot un seguit d'iniciatives que s'encaminen a controlar políticament el moviment associatiu de la Gent Gran a Catalunya.

El PP es vol apropiar dels èxits socials del PSOE per dissimular la seva manca de confiança en el sistema públic de pensions

Els Casals de Gent Gran han constituït històricament una plataforma que ha permès avançar en la reivindicació de serveis i en la defensa dels drets d'aquest col·lectiu. Una autonomia que, ara, es vol limitar des de la Conselleria de Benestar Social a través de la implantació d'uns nous Estatuts que interfereixen clarament en els drets dels

associats als clubs i casals de Gent Gran. La Direcció General d'Acció Cívica de la Generalitat de Catalunya ha eliminat ni més ni menys que l'Assemblea General de Socis com a màxim òrgan de decisió als Casals i Clubs de Gent Gran. A aquesta mesura cal afegir l'establiment de taxes i preus com a contraprestació dels serveis d'esplai i lleure.

Aquesta és la sensibilitat social que mostra el govern de Convergència i Unió i el del Partit Popular. És per això que aquest pacte de mútua sustentació política constitueix un greu retrocés per als col·lectius més desfavorits de la nostra societat. Aquest pacte, això sí, ha aclarit les més que notòries coincidències entre la dreta catalana i l'espanyola.

Miguel Ángel Escobar

Hay algo más que integrismo detrás de las reiteradas matanzas

La sociedad y el Estado se descomponen en Argelia a costa del lucro de sectores del régimen

El balance de muertos de la larvada guerra civil argelina alcanza ya el mismo número que en Bosnia: entre 60.000 y 150.000 muertos. Un país en descom-

posición pero, paradójicamente, con unas cuentas públicas boyantes que inducen a pensar que las matanzas son un negocio rentable para algunos.

En apenas un mes desde el inicio del Ramadán, en Argelia han fallecido en acciones terroristas alrededor de 1.500 personas, según fuentes periodísticas. Las masacres se han sucedido hasta alcanzar cifras espeluznantes (más de 400 muertos en el primer día del ayuno). Y eso, a pesar de que el Ejército, la única institución que mantiene apariencia de incombusibilidad, logró que, en octubre, el Ejército Islámico de Salvación (brazo armado del Frente Islámico de Salvación) declarara una tregua unilateral.

Y eso, a pesar de que los integristas islámicos radicales no cuentan, presuntamente, con el respaldo de la población. Y eso, a pesar también de que se ha dado carta blanca al régimen argelino para que, mediante procesos electorales de discutible validez, construya un nuevo edificio institucional con el que perpetuarse y en el que la oposición apenas tiene cabida. Mientras la miseria se apodera de las clases medias urbanas (el paro se estima en el 30 por ciento y la inflación de los últimos cuatro años supera el récord del 110 por ciento), los grupúsculos próximos al poder están haciendo su agosto. Los contratos con grandes empresas (Daewoo, Man, Lyonnaise des Eaux) siguen firmándose como si no ocurriera nada. La presión de las acciones terroristas se concentran en la población civil, mientras que los grandes sectores industriales (gas e hidrocarburos) han salido indemnes del combate contra el integrismo.

Argelia es un país rico. Las reservas de petróleo rondan los 1.700 millones de toneladas, unos activos apetecibles para países como Estados Unidos, Gran Bretaña o España, con los que Argelia ya ha firmado acuerdos para la explotación de sus recursos energéticos. Estas expectativas comerciales explican el escaso interés

internacional para imponer sanciones comerciales y, además, garantizan un balón de oxígeno para los militares, los verdaderos dueños del poder. La desintegración social y política del país no ha corrido paralela al hundimiento económico. Nunca Argelia tuvo unas reservas de dinero como las que cuenta en la actualidad: unos 8.000 millones de dólares. El excedente comercial del primer trimestre de 1997 fue de 6.000 millones. La perspectiva de crecimiento es del 7 por ciento hasta el año 2000 (en 1996, en plena guerra civil, fue del 4 por ciento). Todas estas circunstancias hacen pensar que la comunidad internacional no tiene prisa por intervenir pese a lo abultado de las matanzas. Mientras, el Ejército mantiene su parcela de poder y justifica la vulneración sistemática de las libertades amparándose en el salvajismo de su enemigo. El integrismo islámico se alimenta de la falta de esperanza y del autoritarismo y la intransigencia de los responsables políticos. La guerra civil no parece tener fecha límite. Ante ese desolador panorama, Europa responde con el envío de una delegación diplomática. Aunque es

el único contrapoder frente al integrismo, el Ejército no es un bloque homogéneo. Este último año las discrepancias se han hecho más evidentes al establecerse dos líneas de negociación contrapuestas. Por un lado, los generales denominados exterminadores han negociado una tregua con el Ejército Islámico de Salvación (EIS); por otro, los generales agrupados en torno a la etiqueta de reconciliadores han tendido puentes hacia los responsables históricos del Frente Islámico de Salvación (FIS) Abasi Madani y Abdelkader Hachani, excarcelados en julio.

Con esta liberación, el presidente Zerual pretendía aproximarse al integrismo más moderado, pero su estrategia chocó con los servicios secretos argelinos, que desmantelaron la operación al negociar una tregua con el brazo armado del FIS. Los generales exterminadores buscaron así aislar a las guerrillas más radicales del GIA (Grupo Islámico Armado) y lograr la colaboración del EIS en su eliminación. Ninguna de las dos tendencias parece haber logrado sus objetivos.

Francesc Lausín

La crisi del sudest asiàtic fa trontollar el pensament neo-liberal

Els països anomenats tigres i dragons del sudest asiàtic s'havien posat com a paradigma del creixement. Tothom semblava envejar-los quan a Europa es parlava només d'inflació o d'estancament mentre ells creixien a un ritme de gairebé el 10 per cent anual. De sobte, el juliol passat, Tailandia es va despertar amb una crisi que ha contagiat, fins i tot, la segona potència econòmica del món, el Japó. En l'últim semestre de l'any, les principals monedes de la regió van arribar a perdre més del 50 per cent del seu valor respecte al dòlar nord-americà. Les borses van seguir el mateix camí. Els experts digueren primer que es tractava d'un petit reajustament, d'un escalfament pels fabulosos guanys assolits els darrers anys. Després, la crisi es va interpretar com un fenomen conjuntural: el pànic dels inversors.

Ara, es parla ja que això pot durar molt més del que s'havia insinuat de bon començament. Però no s'ha arribat al moll de l'ós del problema.

Mai a la història del Banc Mundial o del Fons Monetari Internacional s'havia plantejat un pla de salvament de les dimensions del que s'ha de dur a terme per impedir que gegants econòmics, com ara Corea del Sud, s'enfonsin. Fins ara l'experiència més esfereïdora havia estat la de Mèxic, on el FMI va haver d'injectar 50.000 milions de dòlars entre 1994 i 1995. Només per apuntalar les economies de Tailandia, Corea i Indonèsia calen més de 110.000 milions de dòlars, segons les estimacions més optimistes. Aquesta quantitat ha fet que els màxims responsables del FMI demanin una urgent ampliació de capital per fer front a la despesa. De moment, la decisió s'ha ajornat pels recels dels Estats Units. Però si la crisi s'esté a la Xina i el Japó, llavors no caldrà plantejar-se cap altre Pla Marshall.

Molts han estat els factors que expliquen aquest sobtat enfonsament del miracle econòmic del sudest asiàtic. La retrocessió

de Hong Kong a la República Popular de la Xina, un creixement basat en els aspectes més especulatiu, l'accentuat enfrontament econòmic entre el Japó i els Estats Units, la corrupció generalitzada del món financer en algun d'aquests països i, sobre tot, la manca d'un contracte social que tendís a reinvertir part dels beneficis gegantins en les classes menys afavorides.

Alguns d'aquests règims polítics que ara trontollen han aplicat una conscient restricció de les llibertats fonamentals com a

element imprescindible per garantir el desenvolupament econòmic. Fins ara, l'èxit de les xifres macroeconòmiques havia fet oblidar el greu dèficit en drets democràtics.

L'ultraliberalisme havia fet del sudest asiàtic el seu bastió per demostrar que no cal democràcia per assolir creixement econòmic o

que, potser, la democràcia val la pena reservar-la per als països desenvolupats i mantenir la resta en un règim de nou colonialisme, de submissió econòmica. Al sudest asiàtic no s'han enfonsat només uns quants conglomerats importants o algunes entitats financeres amb anomenada, s'ha desmembrat un sistema econòmic en el que el benefici és l'únic objectiu passant per damunt de qualsevol mesura correctora que reduís els desequilibris. Al sudest asiàtic s'ha enderrocat un segon mur de Berlín, com ja va dir un exministre xinès de Treball. Però aquest cop els blocs de formigó que han caigut són els del liberalisme a ultrança. Asia està de rebaixes, perquè la crisi és molt profunda. Si el model econòmic del socialisme real va fracassar estrepitosament, el crack econòmic d'aquesta regió ha estat el pròleg d'una crisi de dimensions encara més grans. Al sudest asiàtic s'ha demostrat que el creixement té límits, però no límits econòmics; té límits socials. No es pot créixer només en termes de grans finances, ni es pot créixer indefinidament gràcies a imposar tota mena de restriccions en les llibertats.

Francesc Lausín

Europarlament

■ Aprovat l'informe Colom

El Parlament Europeu va aprovar el desembre un document del diputat socialista Joan Colom en el que s'estableixen les previsions financeres de la UE en el marc de l'Agenda 2.000. El document demana que les perspectives financeres responguin a unes necessitats de cohesió, que augmentaran indefectiblement en funció de l'ampliació i de la Unió Monetària.

Es demana, igualment, que les esmentades perspectives es revisin cada cop que s'hagi de produir una nova adhesió. A la vegada, la resolució demana que els costos de l'ampliació recaiguin sobre els estats membres de manera equitativa i mantenint el principi de solidaritat entre regions. Pel que fa al sistema de recursos propis, aquest hauria de resultar més visible de cara als ciutadans europeus i més just, tenint en compte la prosperitat relativa dels contribuents. També es reconeix la necessitat d'aplicar reformes en les polítiques agrícoles i dels Fons Estructurals de la Unió, independentment de l'ampliació.

Finalment, s'expressa el recolzament per incrementar les assignacions a programes prioritaris, des d'una perspectiva de justícia regional i social, respectant la igualtat d'oportunitats entre homes i dones.

■ Taula rodona sobre ocupació

El Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes Europeus i el PSC organitzen una taula rodona que sota el títol "L'ocupació a la Unió Europea" es celebrarà el proper 23 de febrer a les 19.30 hores a la seu del PSC. Hi intervindran els diputats al Parlament Europeu, Marie-Noëlle Lieneman (Partit Socialista francès), Wim J. van Velzen (Partit Laborista holandès), Joan Colom i Naval, i el primer secretari, Narcís Serra. La taula rodona versarà sobre els diferents plans d'ocupació a França, Holanda i la proposta del PSC per Catalunya.

Continuen els treballs del Llibre Blanc de la Cultura Els socialistes catalans impulsem un ampli debat civil entorn a la cultura

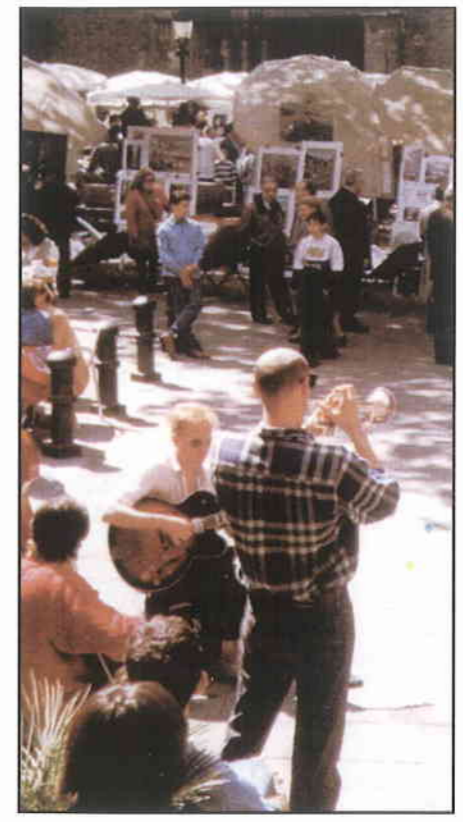
Contràriament al que molta gent pensa, el nacionalisme conservador de CiU mai no ha tingut un model de desenvolupament cultural per a Catalunya. El Llibre

Blanc de la Cultura neix amb l'objectiu d'evidenciar aquest "passotisme" del pujolisme i construir una alternativa progressista i participativa en aquest àmbit.

Els reptes del segle XXI tenen una dimensió clarament cultural. En aquest context, les polítiques culturals del govern haurien d'estar orientades a millorar la creativitat i la innovació, la qualitat de vida dels ciutadans, l'articulació territorial i simbòlica del país, la qualitat de l'educació, la generació de riquesa i ocupació, l'extensió d'un projecte cívic i la projecció internacional de Catalunya. Com que CiU ha estat incapaç de fer tot això en 18 anys, cada cop és més evident que cal un nou projecte cultural per a Catalunya. Un projecte que sigui capaç, des del diàleg i la cooperació amb tots els operadors culturals, de situar la cultura en l'espai de centralitat de l'acció pública. Aquesta és la missió del Llibre Blanc de la Cultura a Catalunya, impulsat pels socialistes catalans amb la cooperació i complicitat d'un ampli ventall de la societat civil.

Els socialistes volem un projecte que sigui capaç de situar la cultura en un espai de centralitat de l'acció pública

En l'elaboració del Llibre Blanc de la Cultura a Catalunya, que es divideix en sis capítols, hi participen unes 200 persones de diversos àmbits culturals, coordinats pel secretari de cultura del PSC, Ferran Mascarell. A l'acte de presentació dels treballs preparatoris - dilluns 1 de desembre al Centre de Cultura

► Catalunya necessita un model cultural de progrés.

Contemporània de Barcelona- van assistir Narcís Serra i Joaquim Nadal. Entre els que han redactat els textos figuren Josep Maria Bricall, Jordi Font, Xavier Rubert de Ventós, Manuel Delgado, Salvador Giner, Isidre Molas, Ernest Maragall, Marina Subirats, Florenci Gutín i J.M. Terricabras. A la fase d'anàlisi, els documents fets evidencien la inexistència d'una política cultural definida en els diversos governs de CiU. Aquest desgovern ha provocat conseqüències greus, entre les quals es pot destacar la progressiva pèrdua de pes de les indústries de produc-

ció cultural, la marginació de molts ciutadans per raons d'origen o de llengua rebutjant el principi que "és catalana tota la cultura que es crea i produeix a Catalunya"- i la mala promoció de la cultura catalana cap a fora.

Cal evitar la confusió entre política cultural i política lingüística, i defensar el paper dels municipis en el desenvolupament cultural

Per redreçar aquesta situació malmesa de la cultura, els socialistes proposem una sèrie de mesures concretes, que, en la seva globalitat, constitueixen una autèntica alternativa de política cultural. En primer lloc, cal que els recursos per a la cultura arribin fins al 2% del pressupost, evitar la confusió entre política cultural i política lingüística i defensar i potenciar el paper dels municipis en el desenvolupament cultural del país. Altres aspectes a prioritzar serien la creació d'una agència per al desenvolupament de la producció cultural i una altra de les arts cinematogràfiques, d'un Consell de les Arts i de les Ciències de Catalunya, l'elaboració d'un mapa cultural d'infraestructures -tot preveient-ne la fusió d'algunes-, la protecció de la creativitat dels joves amb beques i espais per a tallers d'artistes, i, també, una política fiscal de foment al col·leccionisme i al patrocini. Tot això al servei d'un ideari i d'un programa cultural nou, de progrés.

César Romero

Es también la primera experiencia a nivel estatal El PSC celebra en Badalona las primeras elecciones primarias para elegir candidatos

La gran participación registrada fue la nota más destacada de una nueva experiencia que todo el mundo coincidió en señalar como positiva. Del 70 por ciento de la militancia que acudió a las urnas -a lo que hay que sumar la participación de casi dos mil simpatizantes- el 80 por ciento optó por Maite Arqué y el 20 por ciento por Ferran Bello.

La organización de unos comicios primarios dentro de un mismo partido para elegir los candidatos a cargos públicos era, hasta hace muy poco, algo inédito en nuestro país. Fue precisamente el PSC -en el 8º Congreso, en l'Hospitalet de Llobregat- el primer partido que adoptó este sistema de participación de militantes -y, también, de simpatizantes- en el proceso de selección de candidatos. No sólo eso, sino que también, a instancias del PSC, el 34 Congreso del PSOE tomó una resolución similar.

► De izquierda a derecha, Jordi Serra, Josep Montilla, Maite Arqué, Narcís Serra y Ferran Bello.

La agrupación de Badalona fue, por tanto, la primera en "estrenar" el recientemente aprobado por el Consell Nacional reglamento de elección de cargos públicos del partido. Fue el sábado 29 de noviembre, y dos candidatos, Maite Arqué y Ferran Bello, competían para su elección como cabeza de lista para las próximas elecciones municipales.

► Las colas fueron constantes a lo largo del día

La experiencia fue todo un éxito de participación, el local se hizo pequeño y hubo largas colas para votar desde las 10 de la mañana hasta las 8 de la tarde, hora en que se cerraron las urnas. Maite Arqué fue la ganadora con, aproximadamente, el 80% de los votos, siendo el 20% restante para el otro candidato, Ferran Bello. La gran participación queda reflejada en el dato de que el 70% (752) de los afiliados acudie-

ron a la cita, a lo que hay que sumar las papeletas de los 1.845 simpatizantes que también se acercaron a las urnas instaladas en la sede de la agrupación. El censo de militantes con derecho a voto como afiliados se cerró en julio de 1997, con lo que unos 900 militantes, afiliados a partir de esa fecha, votaron en calidad de simpatizantes.

Començar bé

A Badalona s'ha demostrat que quan al Congrés de l'Hospitalet vàrem aprovar designar els nostres candidats mitjançant un procés d'eleccions primàries, vàrem encertar de ple. Acostar les decisions als ciutadans, obrint-los les portes del partit, no només és prestigiar la política, és també enfortir-nos. La participació de 1.800 persones com a simpatitzants ho demostra, a més dels 750 afiliats i afiliades, el 70% del cens. És cert que el cas de Badalona és particular pels condicionaments polítics que van envoltar aquestes primàries. Però també ho és que la participació, l'obertura i la democràcia són la millor manera de resoldre els conflictes interns. I que encara que per aquests condicionaments hagi semblat massa sovint que es donava una imatge de divisió, el que val i el que queda és el resultat final. El més important és que el procés ha acabat amb un gran èxit de participació i que la candidata guanyadora, Maite Arqué, ha sortit legitimada i reforçada. I que davant de la societat de Badalona, després d'haver fet aquestes primàries, el PSC ha deixat les coses ben encarrilades per assolir un altre cop la victòria a les municipals de l'any vinent.

Jordi Serra
Primer Secretari de Badalona

El racó d'Internet

LA INTERNACIONAL SOCIALISTA APUESTA POR LA RED

La Internacional Socialista ha abierto en Internet un espacio para dar a conocer los primeros trabajos de la Comisión Progreso Global (<http://globalprogress.com>). Se trata de hacer frente a uno de los retos planteados en su XX Congreso, celebrado a finales del 96 en Nueva York: la elaboración y debate de las propuestas e ideas con las que el socialismo ha de hacer frente a las transformaciones sociales y económicas con que se nos destapa el siglo XXI. La Comisión, presidida por Felipe González, ha acertado al abrir el debate de par en par. Y lo ha hecho de manera valiente y sin prejuicios, aceptando que nuevos retos también pueden y deben necesitar nuevos métodos.

Hasta ahora, el seguimiento de los trabajos de la Comisión se nos hacía a muchos una tarea imposible. A la distancia física se añadía hasta ahora el factor tiempo. El uso de la Red por parte de la comisión va a permitir superar alguno de estos problemas y ha hecho posible que sin tener que esperar semanas o meses, algunas compañeras y compañeros de Cornellà, podamos seguir y discutir los primeros trabajos de unas reflexiones colectivas realizadas en Santiago de Chile, que, sin duda alguna, van a ejercer una influencia importante en la evolución del socialismo del siglo XXI.

El profesor Manuel Castells, en su magnífica obra "La sociedad red", alerta también de las consecuencias que puede deparar que la izquierda siga considerando la revolución tecnológica como un peligro del que prevenirse. Ya no son gesto, sino evidencias de que este peligro empieza a desvanecerse. A las propuestas de Blair, se unen ahora las de Lionel Jospin, que permitirán superar la pasión tan francesa del Minitel, y este abrir puertas a Internet, de la mano de Felipe González, de la Internacional Socialista. Y en una sociedad tan mitómana como la nuestra, no está de más recordar que el primer diputado español en crear una web, desde donde explicar su labor parlamentaria y recibir opiniones directas de ciudadanas y ciudadanos, fue un socialista catalán. Hablo de Miquel Iceta. Que cunda el ejemplo.

Vicens Badenes

Aquesta nova secció pretén mostrar com són i què pensen els nostres militants, la nostra gent. Per això us demanem la vostra col·laboració per fer d'aquest espai un veritable ventall d'aquest col·lectiu que és el PSC.

La nostra gent:

M. Remedios Aragón

Como muchas otras mujeres, inicié mi lucha social en una Asociación de Padres. En mi caso, fui siete años presidenta del APA del colegio Miguel Hernández de Santa Coloma de Gramanet, mi localidad, y con posterioridad me incorporé a la asociación de vecinos y al grupo de mujeres de mi barrio, convencida de que la mejor forma de demostrar lo que significa ser socialista era trabajando.

Colaboré también en la creación de una agrupación cultural en mi lugar de origen, El Pozuelo, una pequeña población de Cuenca, a través de la cual potenciábamos otra forma de entender las necesidades de los ciudadanos, frente a un

consistorio gobernado por el PP, y que culminó con la victoria del PSOE, actualmente en el gobierno municipal. En el 1994, viendo la situación en la que se intentaba colocar al partido, decidí dar un paso más en mi compromiso con el proyecto progresista afiliándome. Por todo ello, he ido participando cada vez más en mi agrupación, tratando de expansionar el proyecto socialista, convenciendo, animando, incluso afiliando a distintas personas para que adquieran un mayor compromiso como yo misma hice, hasta que en el día de hoy pertenezco a la Comisión Ejecutiva de Santa Coloma y a la del Barcelonès Nord.

El Grup Josep Maria Lladó celebra su asamblea constitutiva

El Col·legi de Periodistes de Catalunya acogió el pasado sábado 21 de diciembre la asamblea constitutiva del Grup de Periodistes Josep Maria Lladó, una entidad que agrupa a profesionales de la comunicación progresistas y que tiene por objeto fomentar el debate público entorno a la democracia y la comunicación.

La asamblea eligió a la junta directiva de la asociación, presidida por Enric Sopena, y de la que también forman parte Carme Páez, Montserrat Nebot, José Antonio Sorolla, Antoni Esteve o Àngela Vinent, entre otros. Asimismo se acordó la creación de un órgano asesor de la junta, en el que participan, por ejemplo, el director de El Periódico de Catalunya, Antonio Franco, o el director adjunto de El País, Lluís Bassets.

Los asistentes aprobaron el "Manifiesto de la dignidad", en el que se subraya que "detrás de los enfrentamientos entre empresas de comunicación se oculta el intervencionismo del gobierno del PP, que ha demostrado poca sensibilidad democrática ante la comunicación". Este nuevo pronunciamiento público

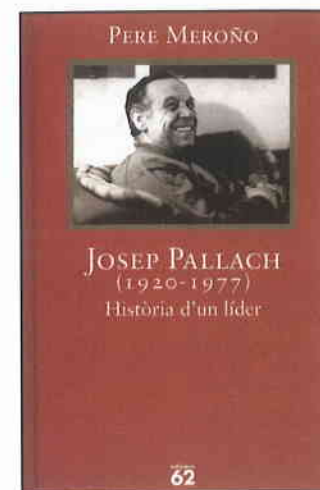
► Xavier Sardà

del Grup Josep Josep Maria Lladó se une al del "Manifiesto del 15 de junio" en el que también se denunciaba la política manipuladora de la derecha gobernante en relación a los medios de comunicación.

Como colofón al acto, el presentador del programa "Crónicas Marcianas", Xavier Sardà, dió una pequeña conferencia en la que afirmó que "deben ser los profesionales de más éxito" quienes han de dar un paso al frente a la hora de denunciar los acosos contra la libertad de expresión". Sardà insistió en que los profesionales de más prestigio tienen más obligación de no ceder a las presiones del poder.

LECTURA

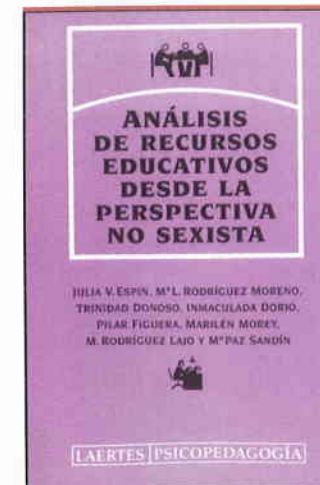
per Jaume Sobrequès

Pere Meroño, "Josep Pallach (1920-1977). Història d'un líder". Barcelona, Edicions 62, 1997, 236 pàgines.

Seguint els corrents historiogràfics en relació amb el paper de la nova biografia com a peça important en la reconstrucció del passat, Pere Meroño ha fet un seriós intent de reconstrucció de la trajectòria política del dirigent socialdemòcrata empordanès Josep Pallach, tant en l'exili francès com a Catalunya en els primers

anys de la transició. El llibre resulta particularment interessant quan s'hi explica amb notable rigor -bé que sempre des d'una posició de simpatia cap al biografat- l'evolució del Moviment Socialista de Catalunya, els seus conflictes i divisions internes, les divergències ideològiques que s'hi anaren formant entre els socialdemòcrates o pallaquistes i els marxistes, dirigits per Joan Reventós. El llibre ajuda a entendre les diverses cultures polítiques del socialisme català i les dificultats que, per aquest fet, va comportar el procés d'unitat d'ara fa vint anys, quan Josep Pallach ja era mort. El llibre es completa amb la llista d'alguns militants i simpatitzants pallaquistes, amb una bibliografia i amb un índex de noms amb alguna petita imprecisió.

Espín, J.V., Rodríguez Moreno, M.L.; Donoso, T.; Dorio, I.; Figuera, P.; Morey, M.; Rodríguez M.; y Sandín M.P. "Análisis de discursos educativos desde la perspectiva no sexista". Barcelona, Editorial Laertes, 1996. 165 pàgines.

L'objectiu de l'obra és detectar els trets sexistes i discriminatius dels materials d'orientació professional. S'hi analitzen el llenguatge, el grafisme, les icones, per tal de detectar-hi l'ús discriminatiu del gènere femení. S'ofereixen, als autors de llibres de text, alternatives per evitar discriminacions.

El llibre passa revista, a més, a les polítiques de la Unió Europea en qüestions d'igualtat de gèneres i exposa el procés investigador per tal de poder repetir experiències semblants en el camp de l'educació.

Manuel Azaña, "Diarios, 1932-1933 'Los cuadernos robados'". Introducción de Santos Julià. Barcelona, Crítica, 1997, 440 pàgines.

L'edició d'aquests diaris de qui era aleshores ministre de la Guerra de la II República constitueix un esdeveniment historiogràfic de primera importància. La seva recuperació després de 45 anys permet conèixer, de la mà d'una narració que té també un notable valor literari, aspectes cabdals de l'arrencada

de l'experiència democràtica no reeixida de la República espanyola. A més dels esdeveniments polítics d'àmbit general (l'alçament de Sanjurjo contra la República, els fets de Casas Viejas, la reforma agrària, la qüestió religiosa o les vicissituds del govern republicà-socialista), els diaris d'Azaña tenen un gran interès per seguir aspectes de les relacions polítiques entre Catalunya i el govern de l'Estat, sobretot amb motiu del debat de l'Estatut d'autonomia a les Corts Republicanes. La dinàmica parlamentària, en un moment de gran riquesa legislativa, ocupa un lloc important en l'obra i posa de manifest les grans tensions polítiques que presideixen tota la curta vida de la II República Espanyola.

ESCRITO EN LA CÁRCEL

Josep Mª Sala

Sala, Josep Maria. "Escrito en la cárcel". Barcelona, 1998. 64 pàgines.

La idea de escriure este singular diari no fue de su autor. Ni de nadie de su entorno familiar o político. Fue una idea surgida de la redacción del diario El País. Lluís Bassets y Lluís Mauri insistieron a Miquel Iceta en que trasladase este encargo a Josep Maria Sala pocas horas antes de su ingreso en el centro penitenciario de Can Brians. Y así lo

hizo. Visto el impacto de lo publicado por El País, la idea de publicar la versión completa del "Diario de Can Brians" surgió de manera espontánea. Iba a ser el regalo de cumpleaños para Sala, de sus amigos. De las más de 1.000 personas que se reunieron para celebrar su 52 cumpleaños en las Cocheras de Sants, el 23 de diciembre, dos días después de su puesta en libertad, y seis días después de la fecha de su aniversario.

Enric Sopena: "La COM és un referent de pluralisme i normalitat lingüística"

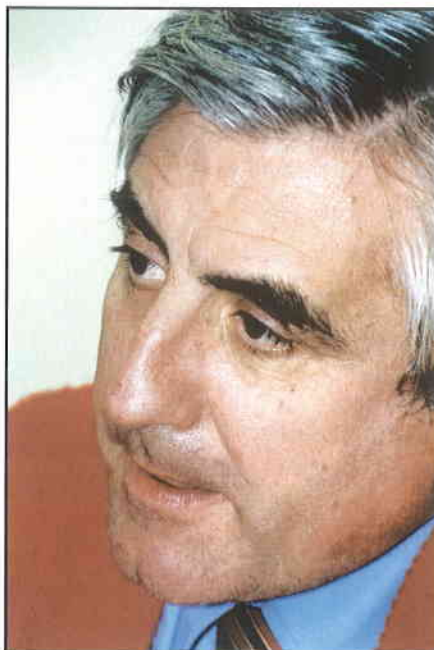
Aquest senyor de la fotografia es diu Enric Sopena i va néixer fa 52 anys. És casat, amb cinc fills, i en el món del periodisme ho ha estat tot. Va ser un dels promotors, ara fa 30 anys, del Grup Democràtic de Periodistes, va impulsar l'any 75 l'informe que denunciava l'estat de la professió periodística, va contribuir com molts altres al restabliment de la democràcia i, amb aquesta, va exercir la màxima responsabilitat informativa i directiva de TVE i RNE. Des de fa uns mesos presideix el Grup de Periodistes Josep Maria Lladó i és el director de COM Ràdio, emissora pública que en només un any ha multiplicat per cinc la seva audiència diària. Què passa quan els periodistes esdevenen protagonistes i no només de les revistes del cor?

Els periodistes ocupen l'escenari de la funció que en realitat estan representant. La funció consisteix a ser instruments del poder real d'una societat en què el món mediàtic ocupa un lloc rellevant. L'arribada al poder del PP no s'entendria sense el paper destacat d'alguns mitjans de comunicació amb la convivència activa o passiva del poder judicial.

I què deu passar quan vint-i-dos anys després del conegut Informe Sopena sobre les llibertats d'expressió, tu mateix promoues el manifest del 15-J sobre el mateix assumpte?

A les acaballes del franquisme, els mitjans de comunicació substituïen unes institucions polítiques inexistents. Hi havia una complicitat històrica que va contribuir a recuperar la democràcia. El que passa ara, en una situació de normalitat democràtica, és que alguns mitjans poden modificar les estructures polítiques. No vull relacionar franquisme amb aznarisme però és simptomàtic que determinades veus tornin a dir coses en la mateixa direcció que abans.

Ara fa tres anys reclamaves una recuperació decidida del sector públic audiovisual per potenciar l'ecosistema cultural i democràtic. Mantindries aquesta recomanació?

I tant. S'ha de preservar la titularitat pública d'aquests mitjans, però amb els instruments de correcció necessaris perquè siguin més plurals i més democràtics.

Doncs més aviat passa el contrari...

Això és un vent que té una dosi tremenda de perversitat. El govern ha promogut la privatització d'una empresa pública per comprar mitjans, que s'escapen al control democràtic perquè són privats. És una operació mestra, subtil i descarada alhora, però perversa, feta des de la pretesa legitimitat del discurs dels interessos privats contra els públics.

I què passa amb les audiències? Podria semblar lògic que mentre hi hagi consumidors progressistes hi haurà empresaris per atendre la demanda?

És la dimensió positiva del sistema democràtic. Molta gent fuig del pensament únic promogut des del govern i es refugia en els mitjans de comunicació preservats del control institucional. Tot i ser un discurs retòric bonic, la veritat és que quan es diu sovint que el mercat ho regula tot, s'està falsificant la realitat. L'essència del sistema passa més aviat per l'omnipresència dels grups conservadors. Hi ha excepcions i potser s'hauria de modular

molt aquesta afirmació. A més, moltes vegades aquest és un fet transnacional que ens confirma la teoria del pensament únic i mundial, econòmic i mediàtic.

No sentim enlloc i menys a TVE el soroll de sables intens contra aquesta línia de treball que descrius.

De sempre, a TVE havia existit contestació interna. De vegades sense raó, però existia. Encara he de sentir ara aquelles protestes des de dins. I és que hi ha hagut una depuració important, ara hi ha silenci on abans hi havia vida.

Potser és que els periodistes d'esquerra tenen més escrúpols?

Implícitament crec que queda clar. Vull ser prudent en aquest sentit però evidentment el pluralisme està en el codi de les nostres apostes personals, ideològiques, d'estil de vida. És un escàndol, per exemple, que a RNE, els periodistes anomenats *socialistes* estiguin vetats. Només estan representades les sensibilitats del PP i les *pinces*. Seria un escàndol que a COM Ràdio no participés la diversitat política i intel·lectual d'aquest país.

Les últimes enquestes oficials difoses per l'EGM parlen d'un increment d'oients de COM Ràdio del 400%.

Efectivament, hem passat de 27.000 a 135.000 oients diaris, amb una audiència acumulada de 280.000 oients. Som un referent de pluralisme i de normalitat lingüística que està trencant des de la convivència l'hegemonia de Catalunya Ràdio, tot i el major suport institucional i de cobertura territorial d'aquesta.

C. Nicolás

